

FATMA AYDEMİR • Cinler

FATMA AYDEMİR 1986'da Almanya'nın Karlsruhe kentinde dünyaya geldi. Frankfurt'ta Alman Dili ve Edebiyatı üzerine üniversite eğitimi aldı. 2017'de yayımlanan ilk romanı *Ellbogen* (Dirsek) çeşitli ödüller kazandı ve sinemaya uyarlandı. İkinci romanı *Cinler* 2022'de yayımlandı ve Almanya'da büyük yankı uyandırdı. Berlin'de yaşıyor, *Tageszeitung* gazetesinde editör ve köşe yazarı olarak çalışıyor.

Dschinns

© 2022 Carl Hanser Verlag GmbH & Co. KG, Münih

İletişim Yayınları 3648 • Dünya Edebiyatı 346

ISBN-13: 978-975-05-3934-3

© 2026 İletişim Yayıncılık A.Ş. / 1. BASIM

1. Baskı 2026, İstanbul

EDİTÖR Bahar Siber

KAPAK Suat Aysu

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Berkay Üzüm

BASKI Ayhan Matbaası · SERTİFİKA NO. 44870

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6/41

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 32 38

CİLT Güven Mücellit · SERTİFİKA NO. 45003

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No. 6

Bağcılar 34218 İstanbul · Tel: 212.445 00 04

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 40387

Cumhuriyet Caddesi, No. 36, Daire 3, Seyhan Apartmanı,

Harbiye Mahallesi, Elmadağ, Şişli 34367 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

FATMA AYDEMİR

Cinler

Dschinns

ALMANCADAN ÇEVİREN

Olcaý Mađden

R. için...

... Hiç görmeden hatırladığımız resimler.

WALTER BENJAMIN

Hüseyin

Hüseyin... Balkon kapısının camında yüzünün parlak hatlarını fark ettiğinde kim olduğunu biliyor musun Hüseyin? Kapıyı açıp balkona çıktığında, ılık hava yüzünü okşadığında ve bakan güneş Zeytinburnu'ndaki apartmanların çatıları arasında devasa bir portakal gibi parladığında? Gözlerini ovuşturuyorsun. Belki de, diye düşünüyorsun, belki de bu hayatta karşına çıkan her engel ve yaşadığın her çelişki, sadece günün birinde burada durup şunu fark etmen için vardı: Bunu hak ettim. Alnımın teriyle.

Bir yandan dört çocuk büyütüp eşine mütevazı ama kesinlikle kıt kanaat denmeyecek bir hayat sunarken, neredeyse otuz yıl boyunca çalışıp para biriktirerek aldığı dördüncü kattaki 3+1 geniş dairenin balkonunda ilk akşam ezanını dinliyorsun. Günlerini üç vardiya çalışarak geçirdin Hüseyin, pazar günlerindeki, tatillerdeki vardiyaları, fazla mesaiyi üstlendin; aileyi geçindirmek, küçüğe krampon almak, büyüğün borçlarını ödemek, kenara bir şeyler koymak için metal fabrikasında alabileceğin tüm ek ödemelerden yararlanmaya çalıştın. Ve işte sonunda başardın. Elli dokuz yaşındasın ve artık ev sahibisin. Ümit birkaç yıl sonra okulu bitirdiğinde ve nihayet Almanya'yı, bu soğuk ve kalpsiz ülkeyi terk edebilece-

ğın vakit geldiğinde, İstanbul'da kapı zilinde adının yazıldığı bu daire olacak. Hüseyin! Nihayet kendine evim diyebileceğin bir yer buldun.

Tadını çıkar Hüseyin. Aşağıdaki caddede yer alan dükkânlardan gelen yüksek sesli müziğin aniden nasıl da kesildiğine, geriye kalan ezan sesine ve sokaklarda işlerinin peşinden koşmaya devam eden milyonlarca insanın çıkardığı seslere ve kornalara kulak ver. Martıların çığlıklarını dinle. Egzoz dumanı ve yanmış çöp kokan boğucu havayı içine çek, namaz kılmaya gitmeden önce birkaç dakika daha aşağıdaki binaların arasında süregiden koşuşturmayı izle.

Bak, karşıya İbrahim Tatlıses'in lahmacun dükkânının bir şubesi açılmış. Sen onun şarkılarını çok severdin Hüseyin, kendine bir plağını almıştın, her akşam evde bir şişe *Kristallweizen* birası açardın, kapağın tıslamasını pikabın tıslaması, sonra da "Tükendi Nakdi Ömrüm"ün başındaki bağlama takip ederdi. Hatırlıyor musun Hüseyin, bu şarkı eşliğinde o kadar çok sigara içmiştin ki koridorun sonundaki dar mutfakta, o uzun, karanlık koridorda, tek bir beyaz sigara dumanı bulutunun içinde eriyip gitmişti bedeninin. İbo'yu anlıyordun, çünkü o, şarkılarında kimsenin dinlemediği insanları, taşranın yoksul, kara ve çalışkan insanlarını, senin gibileri anlatıyordu Hüseyin. Ve İbo'yu anlıyordun, çünkü o da anadilini içi çakıl taşı dolu, işe yaramaz bir çuval gibi bir kenara fırlatmıştı.

Fakat artık İbo'ya katlanamıyorsun. Hatta ondan tiksiniyorsun, çünkü Urfa'da kendisine hizmet etmediği için pazardaki gariban bir esnafı vurduran –en azından gazeteler öyle yazmıştı– bu şerefsiz adam, her cuma akşamı çıktığı televizyon programında saçma sapan şeyler konuşurken bir yandan da dansözlerine aval aval bakıyor.

Hayır Hüseyin, tüm iyi niyetine rağmen kasetlerini alıp dinlemek isteyeceğin bir insan değil o. Hem ayrıca İbo halk müziğini bırakıp arabeske geçti, eh sen de alkole ve sigaraya tövbe edeli çok oldu, ayık kafayla arabeske katlanmak çok zor. Öyle olmasaydı bile böyle bir adamın, karılarını döven ve herkesin içinde bununla övünen bir adamın şarkıları sana ne verebilir

ki? Hiçbir şey. Yine de Perihan, Hakan ve Ümit'in bu lokantadan etkilenecekleri kesin. Ne de olsa ülkenin en ünlü adamına ait ve sen de Hüseyin, çocukların karınlarını doyurmak için her gün oraya koşmalar bile hiçbir şey diyemezsin.

Aksine, yiyeceklerini bizzat sen ısmarlayacaksın, sonra huzur içinde onları izleyecek ve nihayet bundan böyle her yaz İstanbul'da, uğruna yüzyıllardır nafile yere onca savaşın yapıldığı, onca kanın döküldüğü bu muhteşem şehirde olmalarını sağlayacağını gerçeğinin tadını çıkaracaksın. Ne de olsa hiç kimse bu şehrin asla birileri tarafından fethedilemeyeceğini bir türlü anlayamadı. Sonuçta her zaman şehir seni fetheder. Sonuç olarak, aynı hasretle yanan yeni fatihlerin ayakları altında ezilen topraktaki bir toz tabakasından ibaret olacaksın ve İstanbul hepsini emecek, yutacak, toza dönüştürecek; onlardan beslenip daha da ışıltılı bir ihtişamla büyümeye devam edecek.

Sen, Hüseyin, buraya ilk geldiğinde, günün birinde İstanbul'a döneceğini zaten biliyordun. Köyden trenle gelmiştin ve bir hafta İstanbul'da akrabalarının yanında kaldıktan sonra önce otobüse, sonra da trene binip Güney Almanya'ya iş bulmaya gittin. Seni diğer işçilerle birlikte sıraya dizdiler, çıplak bedenlerinizi incelediler ve donlarınızın içine baktılar. 1971 baharıydı.

Almanya umduğun gibi çıkmadı, Hüseyin. Yeni bir hayat ummuştun. Oysa payına düşen, yalnızlıktı; ki bu asla yeni bir hayat olamaz, çünkü yalnızlık bir döngüdür, aynı anıların kafanda durmadan tekrarlanmasıdır, çoktan yok olmuş varlığında yeni yaralar aramaktır, geride bıraktığın insanlara özlem duymaktır. Ama ne yapabiliirdin ki Hüseyin? Öylece köyüne geri dönemezdin. O yüzden kaldın ve buraya gelişinin en azından bir anlamı olsun diye, ne yapman gerekiyorsa yaptın.

Zaman nasıl da akıp gidiyor Hüseyin. Hayatının son yirmi sekiz yılında, Türkiye'de hayal bile edemeyeceğin kadar çok para kazandın. Kazandın, çünkü hiçbir Alman'ın yapmak istemediği işleri hiç sorun etmedin. Vücudunun, birleşme sonrası Alman ekonomisi gibi bu kadar kısa sürede ve emeklilik ya-